

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενοῦ)

Και δὲν τολμοῦσαν βέβαια νὰ μάλισσον σχετικῶς στὴν μητέρα τῆς Ἰσάννας, θιάσιτέρως δικοῖς έθιμον για τὴν τάχη τῆς τόσο ὀγκοτής, τοῦ τόσο αἰτεούτη πόργης, ποδιῶν προορισμένην νὰ υποφέρῃ στὴν συζητησία τῆς ζωῆς, ποὺ πολὺ ἀπὸ τὴν μητρό της.

Δυστυχῶς ἡ μαρκησία ἦταν εύσοδος γοητευμένη ἀπὸ τὴν εὐγένεια, τοὺς τίτλους καὶ τὰ πλούτια τοῦ βαρύνουν, ὥστε δὲν ἥθελε νὰ δῆ τὴν ἀλήθεια, τὴν πραγματικότητα. Πλέοντας ἀκόμα πολὺ; δὲ Μωρεσκὸν ἡλάτρευε ειλικρινῶς τὴν οἶκη της.

"Ἔτον δὲς ἔρως αὐτός, ἦταν ἄγνη λατρεία;

Γιά τὴν ἀγνότητα τοῦ αἰσθήματός του αὐτοῦ, ἀμέριβλας περὶ δίκαιον διατριβάνων. Γιατὶ δὲν ἔτον τοῦ δὲν ἔταν τὸ θεῖο οὐσθματον τὸν σγῆναν καθδιάν. Για τὴν Ἰσάννα Λατούνη Μεσνίλην ἔννοιοι μᾶλλον ἔναν ἀκατανίκητο πορεύομέν της, φλογερή καὶ ἀσυγκράτητη ἁπειθεία. Ποθούση τὴν δροσιά της. Ποθούση τὴν γλύκα τὴν ἔπιστην τὴν λαχανιστήν ἢ ἀγγειολικό της σόδα...

Τὸν ἔγοητεν, τὸν παρεπλάνην ἡ ἀθώστη τῆς Ἰσάννας, ἡ ἀμάλιγνη καὶ ἀχραντη παρεπλάνης της, αὐτὸν, τὸν κατακτητὴ τὸν γυναικείων παρθένων.

"Ἔτον ὁ χρονισμόνος ἀπὸ ἀπολαύσεις καὶ κοδωνάς, ἀπὸ αἰσθήσεις τερπιστέσσιες. 'Η μοικανές κυνῆς τοῦ Παρισιοῦ τὸν ἑπούραζεν. 'Ἐνδι μὲν Ἰσάννα ἔτον κάτι ἀλλο, ἦταν ἡ νεότης, ἡ ἀγνότης, ἡ δροσιά... Κυ' αὐτὸς αἰρεβός τὸν ἑπούραλινε, τὸν ἄφλεγα, τούφερον τυρού...!

Αἰσθάνοντας τὴν δίψα τὸν ποιλυπεριόδον τὸν ἔρωτα, διατὰ βρίσκουντας ἀμπόδης σὲ κάτι τὸ νέον, τὸ λαχταρίον.

"Ἔτον ὁ καλαύνωνς ἀρσενικῆς καὶ ἡ Ισάννα ὡρίγνης, λευκός ἀγγελός του.

"Όταν πλησίασε κοντά της, ἡ αναπονή της τὸν μεθόδον, τὸ δρώμα τοῦ σώματός της τὸν ἔννοιαν νὰ φρικᾶται ἀπὸ τιμωρίαν, τὸ ἀνίκητυμα τοῦ λυγεροῦ μορμοῦ της, της ἀρρεῖς, λευκοφόδινης σάρκας της τοῦ ρεύματος πυρετού...

Τούχονταν ν' ἀρράξῃ μέμφανα στὴν ιγκαλιά του τὴν παιδύλια αὐτῆς, νὰ κολλήσῃ τὰ χειλή του στὰ δικά της, νὰ τὴν τρίπη, νὰ τὴν σφίξῃ... ὡς ποὺ νὰ σύνηση μέσα στὰ κέρδα του, δὲ ποὺ νὰ κραυγάσῃ ἀπὸ ὄδην καὶ γλύκα, δὲ ποὺ νὰ πεδάνῃ!

"Η Ἰσάννα ἀγνὴ ἔπω; ἔτον καὶ ἀθώα φανταζόταν καὶ τοὺς ἀλλούς ἀνθρώπους ἀγνούς καὶ καλόκαρδους.

"Βικάν δινειρά, γλυκά δινειρά, μελλούμετς εύτυχίας.

Ἄτες δὲς φιλανάδες της τὴν φανταζόντων εύτυχησμένη πλέον.

Κ' ἡ ίδια δὲν είχε λόγους νὰ είναι δυστυχησμένη. 'Ο μόνος πόνος σεῖς ζήτη της ἔταν τὸ δύνατον τοῦ Ζάρδη. Μά τάναντίστονταν ἕρκεται, μπαίνοντας πάθο τόσο, δύταν ἔταν μόνη της, στὴν πρώτη ἕκατη πού συναντούντων, καὶ ἀνάβαντας, ἔνα κερί γιὰ τὴν ψυχή του ἢ δίνοντας ἀλεπούμαστην στοὺς φτωχούς.

Πρέσσας ἔνας ἀσέμα μήνας καὶ μάτι Κυριακή ἔγιναν οἱ ἀρραβώνες της μὲ τὸν Μωρεσκόν.

Τὴν ἡμέρα αὐτή ἡ Ισάννα είχε ἔσχασει κάθε θλιβερή ἀνάμνησι, καθές πινδάσι καὶ κάθε πόνο.

Δημόσιας τὸ παρελθόν.

"Ἀνέκουρως πειθὸς τὸ μέλλον, γεμάτη ἀλπίδες, γεμάτη δινειρά. Θ' ἀνιγούς σπίτι δικά της, θ' διχάνεται τὸσο πολύ, τόσο πολύ!...

Θ' ἀφέσσων δηλα τὴ ζωὴ γιὰ τὸν σύνηγο της καὶ τὰ τέκνα της.

Τὴν νύχτα, δέναν πῆγε στὴν πρεβετοκάμαρα της νὰ κοιμηθῇ πούσαρματος στὸ συγκρητικόν, δισταγμένη ἀπὸ τὶς διατυπώσεις τῆς Ἰσάννας, ἔτον ἀπόμα τοῦ συγκρητικού, δισταγμένη ἀπὸ τὴν μητρό της.

"Διὰ τὴν ἔβλεπε ἡ μητέρα της τὴ στιγμή αὐτή, θὰ παραβεβαίνεται πολύ. Γιατὶ ἔλλισε; Αὐτὸ δὲν τέξσει παλλάκαλα οὐδὲ τοῦ 'η ίδια.

"Ἐκλαγεις ἀπὸ επινυχία, ἀπὸ χαρά, συγχόνως δὲ καὶ ἀπὸ λύπη... Διάφορα συναλληλικά πάσιαν της.

"Ήταν εύτυχησμένη γιατὶ θὰ γίνοταν συζυγός τοῦ Μωρεσκόν ποὺ συγχόρδως τὴν ίδιαν νὰ πονάῃ ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ζάρδη.

Μολατάντα συνῆλθε σιγά-σιγά, κάθησε στὸ πρεβετό της καὶ ὀρχίσεις νὰ σπάσεται. Δέν θάπεσε νὰ πάψῃ τὶς ἀπιστολές τοῦ Ζάρδη, τεφα ποὺ θὰ γίνοταν γυναίκα ἐγὸς ἀλλου; Ναι, ἔτοις ήταν, αὐτὸ επρεπε νὰ γίνη. Δέν είχε μόνος τὴ δύναμη νὰ τὸ πορτ και βρήκε μάτι δικαιολογία γιὰ νὰ τὸ ἀνοβάτη. Σά τις δικαίωσε τὴν παρομοία τῆς μητράς της...

"Ἄρχισε κατόπιν νὰ γδύνεται γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Στέκοταν μπρὸς σ' ἓνα μεγάλο καθρέφτη καὶ τὸ βλέμμα της, ἔπειτα τοχιώς; σ' αὐτὸν Ἄντικρως τότε ἔκαε στὸ φωτιστὸ πρύτανε τὸν εαυτὸ τῆς μιόγυρνο καὶ στάθησε γεμάτη περιέργεια.

Ποτὲ ω; τέφα δὲν τὴν είχε συμβεῖ αὐτό. Ποτὲ δὲν είχε τὴν παρομοίαν σημείωσεν...

Και τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ κάτεταγμα τὴν ἀθώματος... Ξύγηση μέσα της πορειάσθαις τοῦ πορτετοῦ καὶ ἡ φλαμμώδης σιγαίνα τῆς γυναίκας...

"Ήταν ωραία, ἀπερόχως, δινειδόμενης φωταγού, τῆς τολμαρής ωραΐας, αὐτὸς τὴς τολμαρής τουσαν νὰ δολογούν, η φίλες της...

Μά ποτέ, ποτὲ δὲν είχε διετάσσεις ή ίδια τὴν ἀμορφαία τῶν ποδιών...

Και τὸν τρόπον πού θέτει τὸν θεατή της τὸν κάλλος της πάλι πρός τὰ πάτη, προστίνοντας τὸ στήθος και μαζεύοντας τὸν ώμο...

Νοίση... Ήταν ωρία σάν μικρή, σάν δρχαίς νόμφη, σάν μηρούσλα την πράτιδα τῶν παραμυθιών.

Τὸ πρόσωπό της δλοπετείς μπὸ μέροφιά, τὸ σῶμα της ἔτοις σάν μινυχὸ μάναλο, δὲν θείες καμπούλες, ἀρρέν και εβλαστός. Η ἐπιδερμής της είχε τὸ χρώμα τῶν σιντεφιού και τῶν φύσισ...

Τούχετανένη διὰ τὴν ίδια τὴν ψηλότερτα τῆς Ισάννα, σήκωσε τὸ χέρια της ψηλά μὲτωπίδια την πράτιδα τῶν παραμυθιών, διγαίεις τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πάτη, πρέπεια σιγά-σιγά τὰ χέρια της πάλι πρὸς τὰ πάτη, προστίνοντας τὸ στήθος και μαζεύοντας τὸν ώμο...

Τὸ κινούντο της γλύντρης κ' έπεισε κάτω. Αφοδεῖτη ἀναδομένη...

Ζωντανό ἀγάλμα, διπτάσσια, ζωντικό γλυκού και μεθυσόπιντον...

Τὰ μάτια της έβυσσαν... Πήρες βαθειά τὴν δινανοίη της π' εμιαίνεις λέπιες στιγμές σάν παραλογισμένη, δὲν δινειδοπαρέμενη...

"Βέσαφα συνηλθε... Τινάχησε σάν νὰ ξυπνήσεις ἀπὸ δύνειρο, κοκκίνιτος γεμάτη ντροπή, ἀρραβεῖς τὸ κιμονό της, τὸ φόρεσσε νηρογαρ-γηρογορο, κ' πρόσθια στὸ πρεβετό της, χωρὶς νὰ γνωσθῇ πειά τὸν καθρέφτη.

"Η καρδιά της σπαρταρούσε σόν ψαράνια στὸ δίχυν...

Πάσο την ωρία!.. Πάσο την ωρία!..

Και πόσο διὰ τὴν διγανούσαν δὲ Μωρεσκόν! Γιατὶ νὰ κυττάζῃ μάτι ἀλλή, ἀφού θύγει γυναίκα τοῦ την ὠμορφότερη νέα του

Πορισσοῦ;..

Μὲ τὶς εύχαριστες αὐτές σκάψεις ἀποκοιμήθηκε. Α' πότε τὴν μητέρα της τὶς προστοιμάσσεις τοῦ γάμου. Είχαν πού σανούσιστος τόσα πρόγαμοι. Βόλλες φωρές καὶ μετρόπολης διγηρημένη. Η μικρομελαγχολίες δύμας αὐτές της κορώνης της δισταγμούσαν διόλους. "Ηέρες καὶ μ' ἀπὸ τὸν εαυτό της τὴν γλυκαία γόνοια πού πάνεις τὶς κοτέλλες τὶς παραμονές τοῦ γάμου των.

Τέλος δητασεις και η παραμονή της ήμέρας ποὺ η Ισάννα θὰ έγινεται βαράνη Μωρεσκάν.

"Ήταν Σάββατο...

Τὰ πάντα πλέον ήσαν διτοιμά.

Τὸ νυφικὸ φόρμα τῆς Ισάννας είχε παραγγελθῆ σε μιά απὸ τὶς παλλαρές μοδίστες τοῦ Παρισιού. "Ήταν πολυτελέστατο, βαρύτυμο, νυφικό πλευράγηποπούλας", δικαίωσε η μαρμησίδη.

"Οσαν ή Ισάννα η φόρμας, έτοιμο παιδί, γιὰ νὰ δη ποδις τῆς πηγαίνει, δλοι, πει τοῦ αὐτή ή ίδια, έμεναν ειδημαριού μὲ τὴν ἀμορφαία της!

(Άκολουθη)

Η φιλενάδες της τὴν φανταζόντουσαν εὐτυχισμένη...

